

Rekvalifikace

Trapsavec 2014

calibre 0.9.6

Rekvalifikace

Hospoda, před kterou jsem právě stál, měla na vývěsním štítu nápis Restaurace „U Nádraží“. Někdo, pravděpodobně znalec místních poměrů, byl s tímhle stavem zjevně nespokojen, protože si dal tu práci a na její zed' nasprejoval černou metrovými písmeny U Špinavce. Přesně tak mi tuhle hospodu popsali místní kluci, se kterými jsem se setkal na jednom jarním potlachu. Přiznám se, že na vandry jezdím úplně jinam, ale tenhle pátek jsem tady byl správně. Cedulka mezi okny hlásila, že je otevřeno. Vzal jsem za kliku a vešel.

Musel jsem uznat, že sprejer se trefil docela přesně. Pivo mi totiž přinesl skoro šedesátiletý, stoosmdesáticentimetrový, stotřicetikilový, plešatý, vrásčitéj a neholenej chlápek s pivní cejchou, která mu přetejkala přes vrchní okraj černých oblýskaných kalhot, jejichž nohavice se marně snažily vyčistit polobotky neurčité barvy. Ještě než ho položil, omlátil stůl bez ubrusu ušmudlanou utěrkou, která mu předtím visela přes pravý rameno jako vypelichaná kočka. Chtít po tomhle hospodským jídelníček by byla nejspíš troufalost takovýho kalibru, jako si rovnou říkat si o přesdržku.

Netrvalo ani čtvrt hodiny a hospodskéj po mě hodil nenápadně okem, jestli už nevypadám na druhý pivo. Nejspíš usoudil, že ani ne, protože se začal štrachat v polici za výčepním pultem, kde měl vyskládané pytlíky se smaženými brambůrkami, slanými tyčinkami, bonbony a sloupky čokolád. Vzápětí odtud vyndal mucholapku, kterou pověsil k hroznu jejich silně omoušených kamarádek nad výčepní pult. Hned jak slezl ze židle, přehodil si přes pravé rameno utěrkou a prošel téměř prázdný lokál. Přitom se zastavil u každého hosta, naposledy u mě. „Další pivečko si mladej pane nedáte? To vaše už musí být za tu dobu co u něj umíráte, teplý jako chcan..“ Nesouhlasně jsem zavrtěl hlavou. Alespoň si prásknul utěrkou o můj stůl a

vrátil se zpátky za výčepní pult. Opřel se o něj jako kapitán o kapitánský můstek zámořského parníku a přešel mě a další tři suchozemské krysy opovržlivým pohledem. Potom si demonstrativně natočil pivo a vypil ho na naše zdraví. Tohle napětí už jedna ze suchozemských krys nevydržela a stydlivě pípla: „Zaplatím!“ Na životě jí moc nezáleželo, protože jak jsem si stačil všimnout, tak Špinavcovi nenechala žádný dýško. Ten však zachoval ledový klid. Možná ale jenom proto, že na palubě bylo ještě pořád moc svědků. Snad se kluci z jarního zastaví a pokud ne, tak si musím dát bacha, abych náhodou neplatil jako poslední. Špinavec jako by mi viděl do hlavy a četl v ní mé myšlenky jako ve slabikáři. Najednou se mu totiž obličej rozjasnil jako sluníčko a dokonce mi věnoval zubatý úsměv, za který by se v době své filmové slávy nestyděl ani komik Fernandel. Jenže mě ten jeho úsměv zase tak moc nezajímal. To spíš jedna z cedulek visících na pípě, i když text na ní byl docela výhružnej. NESÁHEJ NA PÍPU! Zrovna o té mi na potlachu vykládali místní docela zajímavý historky. Pravda, některý byly úsměvný, zato jiné docela hororový. Zvláště ta, jak Špinavec jednomu odvážlivci, který si na pípu sáhnul, usekl dva prsty sekáčkem na maso. Pohádky pro malý děti, tvrdil jsem těm klukům i přesto, že se dušovali, že toho chlapíka bez prstů osobně znají. Zato však neznali nikoho, kterej by si po této příhodě na pípu sáhnul. Nejspíš ani netušili, že tím dalším budu chtít být zrovna já. Jenže jak? Hospodskej byl neustále ve střehu. Ani na záchod se mu nechtělo. Už to vypadalo nato, že tady zkejsnu až do zavíračky, aniž bych si sáhnul. Naštěstí přivezli pivo a Špinavec musel do sklepa. Tak mi alespoň zůstanou prsty, pomyslel jsem si cestou k výčepnímu pultu. Ve chvíli, kdy jsem sáhl na pípu, jeden z místních nechal na stole peníze a fofrem vypadnul z hospody. Druhej byl pomalejší v počítání. „Ty?“ vyštěkl na něho hospodskej, kterej se vrátil do výčepu doslova jako duch. Místní ukázal třesoucím prstem na mě. Automaticky jsem si strčil ruce do kapes. Jenže Špinavec namísto toho, aby odněkud vytáhl sekáček, utrl z pípy cedulku s nápisem NESÁHEJ NA PÍPU! a strčil mi ji před obličej obrácenou stranou. Bylo na ní napsáno: JINAK BUDEŠ HOSPODSKEJ! „Platí, že kdo na ni sáhne, je hospodskej. A musím ti říct, že na pěkně dlouho. Nebýt tebe, už jsem si pomalu myslel, že to mám na doživotí.“ Ušmudlanou utěrkou si otřel pot z čela a hodil ji na výčepní pult. Za ní šrajtofli. „Od týhle chvíle je tahle hospoda tvoje. Přitom aby ses zachránil, stačilo cedulku jenom obrátit.“

Za blbost se chlapče vždycky platí!“

Vzápětí se do výčepu nahrnuli kluci, které jsem znal z jarního potlachu. A nestačil jsem se divit. Špinavec si s nimi zalamoval palec, jako kdyby se znali odjakživa. „Šéfe, dáme si každéj jedno orosený!“ zahalekal směrem ke mně jejich šerif. „Mně taky jedno!“ přidal se bejvalej hospodskej. Najednou mi postavou a oblečením připadal jako někdo úplně jinej, přestože byl ke mně zrovna otočený zády. I ten jeho hlas mi zněl docela povědomě. Proboha, to snad přece nemůže být ani možný! Chtěl jsem tomu všemu, co se tady stalo v posledních ani ne třech minutách někam zmizet, ale jediný, na co jsem se zmohl bylo, že jsem zdrhnul na záchod.

Když jsem v zrcadle nad umyvadlem spatřil tvář asi tak šedesátiletýho, plešatýho a neholenýho chlápka s pořádným přídělem vrásek po celém obličejí, údivem mi spadla spodní čelist. V té chvíli se mi v puse uvolnila špatně upevněná zubní protéza. Jenže k mé smůle mi nepadaly jenom zuby z huby, ale i kalhoty. Zachytil jsem je, jenže v jejich povytažení mi bránila pivní cejcha, která přetékala přes jejich horní okraj. Na boty jsem díky ní ani nedohlídnul. Měl jsem pocit, jako by mě někdo fláknul po hlavě železnou trubkou.

Do výčepu jsem se vrátil už docela v cajku. Z pultu jsem sebral šrajtofli a zastrčil si ji do zadní kapsy kalhot. Přes pravý rameno jsem si přehodil ušmudlanou utěrku. Jako kdybych zrovna tohle dělal každéj den. Můj předchůdce se tvářil, jako by byl nejmíň v sedmým nebi. Jenže už v pondělí bude muset uznat, že já jsem, na rozdíl od něj, nedopadl zase tak špatně. Než jsem totiž získal tenhle báječnej flek, měl jsem to stejně jako on na doživotí, jenže u pohřební služby.

„Tak co bude s těma píívama?“ ozval se sbor žíznivejch kamarádů.

S chutí jsem se opřel o pípu. Ještě předtím jsem však hodil jednu úplně zbytečnou cedulku do koše na odpadky.

Miroslav Kazatel Novák

2. místo v kategorii Próza oldpsavců

Trapsavec 2014